

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

20. Spem excitari à diuina prouidentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

filia, tua auxilia, tu illis, Domine, quantum placuerit virium adspira: tuum erit, quidquid inde erit, & quod per illa fiet, te benignè adspirante fiet; sin autem & consilia & auxilia ista, tuæ diuinæ maiestati minus probantur, Sit nomen tuum benedictum, fiat voluntas tua: consiliorum tuorum est inscrutabilis abyssus, est potestas inexhausta, & aliunde certius id statues, aprius perficies, neque patieris, vt seruo tuo fiducia tua fuisse vnquam detrimetosa videatur. *Quis sapiens, Psal. 106. & custodiet hac, & intelliget misericordias Domini?*

CAPVT XX.

Spem excitari à diuina prouidentia.

Primam spei excitandæ rationem, vetera beneficia diximus, alteram item ipsammet Dei bonitatem qua in se sperari vult: addamus & tertiam ab eius in res omnes, potissimè tamen homines, prouidentia ductam. Est autem hæc ratio, ab ipsomet Deo ac Domino nostro Iesu Christo tam dilucidè vehementerque commendata, vt nihil melius possimus quàm crebrè attenteque eius verba meditari: suadens enim, vt curis omnibus politis, ad Dei vnus gloriã quærendam, nos totos, vt par est, transferamus, ita suis loquitur; *Non potestis Deo seruire & Mammonæ. Ideo dico vobis ne solliciti sitis anima vestre quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini. Nonne anima plus est quàm esca, & corpus plus quàm vestimentum: Respicite volatilia celi, quoniam neque serunt, neque metunt, neque congregant in horrea; & pater vester celestis pascit illa. Nonne vos magis pluris estis illis? Quis autem vestrum cogitans potest adijcere ad staturam suam cubitum vnum? Et de vestimento quid solliciti estis: Considerate lilia agri, quomodo crescunt: non laborant, neque nent. Dico autem vobis, quoniam nec Salomon in omni gloria sua cooperatus est sicut vnum ex istis. Si autem fœnum agri quod hodie est, & cras in elibanum mittitur, Deus sic vestit: quanto magis vos modica fidei? Nolite ergo solliciti esse dicentes: Quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur? hæc enim omnia Gentes inquirunt. Scit enim Pater vester, quia his omnibus indigeris. Quarite ergo primùm regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adijcientur vobis. Nolite ergo solliciti esse in crastinum. Crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipsi: sufficit diei malitia sua. Ita Dominus, qui & paulò p̄dit, Si vos cum sitis mali, nos itis bona data, dare filijs vestris; quanto magis Pater vester, qui in calis est, dabit bona petentibus se? & vt notis quæ ista bona, explanauit S. Lucas dicens, Dabit spiritum bonum petentibus se? Licet enim in superiore sententia, de rebus ad hanc vitam necessarijs ageret Dominus, omnemque victus & vestitus curam in vnum Deum transferendam doceret: ipsa tamen argumentorum vis, & prouidentia ratio longiùs progreditur. Si enim, quia pluris quàm fœnum, quàm aues sumus, propterea magis prouidebit Deus; annon etiam, pari ratione dicam, Nonne animus plus*

plus est quàm corpus, & æterna vita quàm præsens: si ergo vitæ mox interiret, si corpori mox esca vermium futuro, de rebus, tam necessarijs, quàm opportunis largiter prouidit Deus, & speranti in se, regnumque Dei quærenti, benigne semper prouidet; quantò magis diuinæ prouidentie incumbet, vt eorum que ad præsens animi subsidium, ad virtutum sanctarum comparationem, ad cauendam dæmonis insidias, æternamque salutem consequendam spectant, nihil desit? Certè, si hæc tam multa quæ videmus, tuendo, fouendo, alendo, ornando corpori data sunt, corpus autem ipsum non nisi vehiculum est animi, & pars hominis longè infima; quis in dubium vocet, an perficiendo, suamque in beatitudinem perducendo animo longè plura atque potiora sufficiat Deus? Hoc agnoscens audebat sancta quædam anima; Dilectus meus mihi, & ego illi: quid ille tibi, quid tu illi: nempe, intendit, vigilat, curat. O quid audeat cor purum, & conscientia bona, & fides non ficta! inquit S. Bernard. Itaque huic intentæ est illa maiestas, cui gubernatio pariter, & administratio vniuersitatis incumbit; & cura secularum, ad sola transfertur negotia, imò otia, amoris & desiderij huius: Ita planè. Omnia propter electos. Et cui dubium, quòd gratia & misericordia Dei sit in sanctos eius, & respectus in electos illius? Ergo prouidentiam non negamus alijs creaturis, curam animus hominis vendicat sibi. Numquid de bobus cura est Deo: nec dubium quin idem dicere possimus de equis, de camelis, de elephantis, & de cunctis bestijs terra: similiter & de piscibus maris, & volatilibus cali, postremo de omni re qua est super terram; solis sanè exceptis quibus dicitur: Omnem sollicitudinem vestram proyicientes in eum, quia ipsi est cura de vobis. Et obserua Apostolum Petrum; (eius enim verba sunt.) Non ait, Omnem sollicitudinem vestram proyicientes in eum, vt sit ipsi cura de vobis; sed, Quia ipsi est cura de vobis: aperte proinde monstrans, quoniam non modò dilecta, sed & quòd prius dilecta fuerit Ecclesia Sanctorum. Paucisque interiectis pergit; Nonne hæc est ovis errans, cuius cura, etiam supernorum cura gregum, prelata est? Denique illis expositis, pastor descendit ad istam, quæsiuit diligenter, inuentam non reduxit, sed reuexit: noua, cum illa, & de illa, intulit calis festa gaudiorum, populis angelorum inuitatis ad solennitatem. Quid ergo: proprijs humeris dignatus est eam reportare, & curam illius non habebit? Ideò non confunditur dicere, Dominus sollicitus est mei. Quid ista non audeat, apud tam ambitiosum amatorem? quid non ab illo speret, qui se quæsiuit e celo, recavit à sinibus terra? nec modò quæsiuit, sed acquisiuit: adde & de modo acquisitionis, in sanguine acquisitoris.

Certè si in eo commendatur Dei caritas, quia prior dilexit nos, quia pro peccatoribus, perduellibus, ingratis, æqualem sibi Filium morti crucis tradidit, eritne vnde suspicemur, aliquid bonorum, quæ in eius potestate sunt, esse nobis denegandum? eritne vnde paternam & benignissimam eius prouidentiam, nobis iam filij sui sanguine redemptis & adoptatis defuturam putemus? Audiamus quid Sapiens moneat: *Va dissolutis corde, qui non credunt Deo: & ideo non proteguntur ab eo. Va his qui perdiderunt sustententiam, & qui dereliquerunt vias rectas, & diuerterunt in vias prauas. Et quid facient, cum inspiciere fecerit Dominus?*

Cant. 2.
hom. 68. in
Cant.

2. Tim. 2.

1. Cor. 9.

1. Pet. 5.

Eccli. 2.

Dominus? Respicite, filij, nationes hominum: & scitote, quia nullus sperauit in Domino, & confusus est. Quis enim permansit in mandatis eius & derelictus est: aut quis inuocauit eum, & despexit illum?

CAPVT XXI.

Quàm certa sit Religioso viro spes.

Sed accipe postremum eumque copiosissimum spei in æternum profuturae fontem, neimpè à sæculi tumultibus ad Religiosæ vitæ quietem euocatum esse; *Nec enim fecit taliter Dominus omni nationi, nec iudicia sua manifestauit eis.* Sciimus autem verè dictum, *Quos predestinauit, hos & vocauit; & quos vocauit, hos & iustificauit: quos autem iustificauit, illos & glorificauit.* *Dona quippe Dei sine penitentia sunt, & ad perfectiora, constantia, & æterna perducunt: ideoque vbi vocationem, ac maximè insigniorem vocationem vides, argumentum vides saluare volentis Dei.* Et quoniam eleganter atque diffusè, qui omnium manibus teritur Hieronymus Platus id persecutus est, non agam pluribus, in memoriam reuocabo Domini nostri Iesu Christi, nulla vniquam delendam obliuione sententiam; *Nemo est qui reliquit domum, aut parentes, aut fratres propter regnum Dei, & non recipiat multò plura in hoc tempore, & in sæculo futuro vitam æternam.* Potueruntne, vel affirmatiùs, vel copiosiùs, animi & corporis bona promitti? taliq̃ue promissione, in publicas tabulas, Spiritu sancto contestante descriptâ, quid iam dubitationis possit emergere? in quascumque redigaris angustias, quidquid è præterita, quidquid è præsentis vita molestiæ ingeratur, vadem habes Christum Iesum; adiro, conqueritor. En Domine, centuplum in hac vita promisisti, & vitam deinceps æternam; vbi centuplum in his angustijs? vbi in hac morte vita? Veritatem verborum tuorum demonstra mihi Domine, & misericordiam tuam ne deneges mihi. Profectò, si ita fidenter accedis, numquam sine leuamento recedes. Experieris, ne dubita; tantummodo, obsecro te frater, verbis inquam Apostoli, *Obsecro, vt dignè ambules vocatione qua vocatus es, cum omni humilitate & mansuetudine, cum patientia, supportando inuicem in caritate, sollicitus seruare unitatem spiritus in vinculo pacis.* Hic iuxta propheticum promissum, *lactaberis à Domino, & vitatores qui te excolant sortieris, & erit tibi vallis Achor ad aperendam spem, & sponsaberis Deo in sempiternum, sponsaberis in iustitia & iudicio, & in misericordia & miserationibus.*

S. Bernardus epistola centesima septima, vult vnumquemque qui se à peccatorum cupiditatumque improbo dominatu ereptum videt, certam hinc spem salutis haurire, sibi que etiam cetera præstò futura spondere: quod ipsum quoniam de vocatione Religiosa, Religioso que homini longè veriùs dici potest,